

Arrest

nr. 164 202 van 16 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mieke VAN DEN BROECK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMAI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Ethiopische nationaliteit, diende op 10.02.2006 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28.03.2006 eerst een beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen, heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen op 04.12.2006.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, die werden afgewezen bij arrest nr. 206.998 dd. 26.08.2010.

1.2. Bij schrijven d.d. 17.07.2009 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard. Hij nam er op 16.10.2010 kennis van en werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij stelde tegen beide beslissingen een schorsings- en annulatieberoep in bij.

1.3. Hij diende op 10.02.2012 een tweede asielaanvraag in. De CGVS weigerde hem op 17.04.2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hij tekende hiertegen beroep aan, die bij arrest met nr. 128.541 van 02.09.2014 de weigeringsbeslissing van de CGVS bevestigde. Verzoekers bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot uiterlijk 21.09.2014.

1.4. Hij diende op 17.11.2014 een derde asielaanvraag in. De CGVS weigerde op 12.01.2015 die asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

1.5. Hij werd op 21.01.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 20.01.2015) geldig 15 dagen. Bij arrest met nr. 146.893 van 01.06.2015 verwierp de Raad het ingestelde schorsings- en annulatieberoep tegen de 9bis onontvankelijk en het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.10.2010, daar verzoeker niet ter zitting verschenen was, noch vertegenwoordigd.

1.6. Verzoeker werd op 09.03.2015, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. *Het betreft de thans bestreden beslissing.*

Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd.

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: K. T.

voornaam: T.

geboortedatum: 19.12.1986

geboorteplaats: Sendafa

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werden betekend op 28.03.2006 (bijlage 26bis van 28.03.2006), op 16.10.2010 (bijlage 13 van 05.10.2010), op 24.04.2014 (bijlage 13qq van 23.04.2014) en dat verlengd werd tot 21.09.2014 en op 21.01.2015 (bijlage 13qq van 20.01.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 10.02.2006 diende betrokkene een asielaanvraag in. Dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 04.12.2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 26.09.2010. Betrokkene heeft op 10.02.2012 een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 17.04.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 24.04.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 23.04.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 12.09.2014. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot uiterlijk 21.09.2014. Op 17.11.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd door het CGVS niet inoverweging genomen op 12.01.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 21.01.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 20.01.2015) geldig 15 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 17.07.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.10.2010. Deze beslissing is op 16.10.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 05.10.2010) geldig 30 dagen . Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de onontvankelijkheidsverklaring te verlaten werd op 01.06.2015 door de RVV verworpen.

Betrokkene werd door de gemeente Puurs geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem aangetekend werd verstuurd of werden betekend op 28.03.2006 (bijlage 26bis van 28.03.2006), op 16.10.2010 (bijlage 13 van 05.10.2010), op 24.04.2014 (bijlage 13qq van 23.04.2014) en dat verlengd werd tot 21.09.2014 en op 21.01.2015 (bijlage 13qq van 20.01.2015).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Vlamincx, W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Puurs en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te CIB Brugge de betrokkene, K. T., T., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend de vijfde dag na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.2.2. Verzoeker bevestigt dat hij verschillende asielaanvragen heeft ingediend maar meent dat hij kan aantonen dat het Ethiopisch regime de Oromo bevolking zeer grondig onderdrukt en hierbij geen nuances legt. Verzoeker is van oordeel dat de CGVS in zijn beslissingen geen rekening heeft gehouden met de ernst van de vervolgingen van de Oromo-bevolking en zeker niet wie bekend is als opposant, zelfs uit "opportunistische" overwegingen. Er zou een PTSS bij hem zijn vastgesteld door een psycholoog. Hij zou bekend staan als bij de Ethiopische autoriteiten als dissident. Aangezien hij nog steeds in België actief is binnen de Oromo-beweging vreest hij gearresteerd als 'terrorist'. Het is zeer waarschijnlijk dat de Ethiopische overheid kennis heeft van jarenlange oppositieactiviteiten in België.

3.3.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing van de commissaris-generaal het voorwerp is geweest van een beroep bij de Raad die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 128 541 van 2 september 2014. De Raad leest het volgende in voormeld arrest: "(...)Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanstipt: "Verzoeker is overigens ook lid van het ECB

(...)”, dien te worden vastgesteld dat hij dit op generlei wijze staft en dat dit manifest in strijd is met zijn vage en oppervlakkige gezegden tijdens het gehoor bij het CGVS. Uit deze gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat hij bij het CGVS aangaf sympathisant te zijn van ECB, niet te denken dat hij een lidkaart heeft van ECB, niet te weten of ECB al dan niet lidkaarten uitdeeft, nie zeker te zijn of eventuele leden al dan niet lidgeld moeten betalen aan ECB en niet te weten of lidmaatschap van ECB al dan niet mogelijk is.

Verzoeker beperkt zich er in het verzoekschrift voor het overige toe erop te wijzen dat hij foto's heeft neergelegd, op algemene wijze te stellen dat hij aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert ingevolge zijn oppositieactiviteiten in het verleden en in België en te poneren dat de regeringspartij in Ethiopië zeer goed weet wie deelnam aan oppositieactiviteiten. Hij onderneemt echter niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen of argumenten te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid waar deze op omstandige en duidelijke wijze motiveert waarom hij geenszins aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn voorgehouden oppositieactiviteiten in het verleden en ingevolge zijn activiteiten en klederdracht in België. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. (...).”

Verwerende partij stelt dan ook terecht in de nota dat verzoekers Oromo-profiel reeds meerdere malen, in het kader van zijn drie asielaanvragen, werd onderzocht en de CGVS telkens tot de vaststelling kwam dat verzoekers asielrelaas onaannemelijk was en dat zijn politieke activiteiten in België niet meer zijn dan een opportunistisch engagement in het kader van het verwerven van een verblijfsvergunning. Tevens wordt terecht gesteld in de nota dat eveneens geoordeeld werd tijdens de asielaanvragen dat het niet ernstig is de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de duizenden Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of persoonlijke redenen meelopen met allerhande manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van het regime.

Verzoeker heeft derhalve tijdens zijn drie asielaanvragen nooit kunnen hard maken dat hij in de negatieve aandacht stond van de Ethiopische overheden vóór zijn vertrek, te meer daar hij tijdens de eerste asielaanvraag niet aannemelijk kon maken werkelijk de politieke oppositiepartij Kinijit te hebben gesteund en werkelijk politieke activiteiten voor die oppositiepartij te hebben gehad. Hij kon evenmin aantonen dat hij door de Ethiopische autoriteiten als een gevaar zou beschouwd worden voor het Ethiopisch politieke systeem. Hij bleek tenslotte niet geaffilieerd te zijn met een bepaalde politieke partij.

In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld: *“Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vevat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

3.3.2.4. Verzoeker verwijst bovendien naar een resolutie van het Europees Parlement van 16.01.2016 over de gewelddadige onderdrukking in Ethiopië, naar een communiqué van de Verenigde Naties d.d. 21.01.2016 en naar een rapport van Human Rights Watch van december 2015. Hij vervolgt psychologisch problemen te hebben sinds zijn arrestaties in Ethiopië. Er zou volgens hem geen rekening gehouden zijn met de situatie in Ethiopië en al zeker niet met de recente escalatie van het geweld tegen de Oromo.

3.3.2.4. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar ettelijke rapporten gevoegd bij het verzoekschrift, verwijst naar de actuele situatie, d.w.z. de situatie van na de beslissingen van het CGVS en de RVV naar aanleiding van zijn asielaanvragen, en stelt dat vele Oromo gearresteerd en gefolterd worden, velen verdwijnen, en uit de beschikbare informatie blijkt dat arrestaties louter en alleen omwille van de etnie Oromo gebeuren, en hij vreest dat hij zal gearresteerd worden als “terrorist”, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een negatief daglicht staat van de overheid in Ethiopië. Wat verzoeker in wezen stelt, onder verwijzing naar talloze rapporten en citaten, is dat het behoren tot de Oromo etnie een risico inhoudt op foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.5. De Raad heeft aandachtig de selectie van de rapporten, geciteerd in het verzoekschrift, gelezen. Daarin staat duidelijk vermeld dat de situatie in Ethiopië zeer precair is voor iedereen die ook maar enig protest uit tegen de overheid en het beleid. Studenten, activisten, journalisten, dissidenten, en manifestanten tegen het beleid worden hardhandig opgepakt door de veiligheidsdiensten en het leger. Demonstraties worden uit elkaar geslagen en leiders van de Oromo Federalist Congress werden gearresteerd of onder huisarrest geplaatst. De etnische gemeenschappen Oromo en Somala worden gemarginaliseerd en hebben weinig zeggenschap in de politiek. De veiligheidsdiensten maken zich schuldig aan ernstige mensenrechtenschendingen. Economisch is Ethiopië een groeieland met de tweede grootste populatie in Afrika. Het 'Master Plan', inmiddels stopgezet op 12/01/2016, waartegen geprotesteerd wordt zou kunnen leiden tot de onteigening van landbouwland in de Oromia regio en een grote ontbossing. Het Amnesty International rapport (oktober 2014) geeft blijk van grote en massale mensenrechtenschendingen door de veiligheidsdiensten en het leger waarvan (onder andere) Oromo's slachtoffer worden. Ook het attest van de Oromo gemeenschap stelt dat de situatie precair is voor leden van de Oromo gemeenschap.

Verzoeker toont echter niet aan dat uit de door hem neergelegde informatie blijkt dat de huidige situatie voor iemand met zijn profiel ernstiger is dan in het verleden, of ernstiger is dan ten tijde van zijn derde asielaanvraag, te meer het rapport van A.I. dateert van oktober 2014. Verzoeker toont evenmin aan dat uit de informatie blijkt dat het loutere feit Oromo te zijn een risico inhoudt op foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of het loutere feit dat hij 10 jaar in België zou hebben verbleven een risico inhoudt op foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad wijst er op dat in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar de Ethiopië. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen bloot gesteld zal worden.

De grief is niet ernstig

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S.PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S.PIETERCIL

M.-C. GOETHALS